

Lieve Adelheid

Het zal nog vaak in het Marishuis voelen, alsof jij elk moment gewoon weer binnen kunt komen. Even de verwachting gewekt, dat je dood slechts een vreemd misverstand betreft. Tot we beseffen, dat het onze herinneringen aan jou zijn, die jou bij ons houden.

Herinneringen. Het was een Gesamtkunstwerk, als jij een rondleiding gaf. “Ziet het voor u!”:

De sprookjesachtige ambiance van het Marishuis, alwaar een elegante, prachtig geklede dame- altijd met een vleugje “Paris” om zich heen- het toneel op komt. Ze vertelt vol passie en met grote kennis van zaken over Jac Maris, zijn kunst, zijn huis en zijn tijd. De toehoorders genieten van jou als intermediair tot de kunst, die hen omringt. En jij geniet er zelf ook zichtbaar van om iets aangenaams met anderen te delen.

Grote groep? We splitsen het gezelschap. Je zegt: “ Zal ik in de tuin beginnen? Jij start toch het liefst in het atelier”. Even jouw blik van verstandhouding, als we boompje wisselen: jij naar binnen met je club en ik naar buiten. Ook zo’n subtiel elegant momentje met jou, zullen we missen.

En het licht, dat jij als geen ander hebt gevangen in en om het Marishuis. Kunst door jouw camera belicht. Aldus door jouw oog gestreeld. Schoonheid door jou herkend. Kunst van kunst. Welhaast een Droste-effect.

Je was van plan om – ook in het Marishuis- nog heel wat bladzijden vol te schrijven in het boek van jouw leven. Maar plots bleken er nog maar een paar pagina’s in jouw boek te resten. Verbijsterende constatering voor de mensen om jou heen, dus laat staan voor jou zelf!

Pijn in je lijf, pijn in je ziel, zo waardig gedragen, en toch zonder masker. Je kwam nog één keer even in het Marishuis.

Je werd omringd met lieve zorg van je dierbaren. Zorg, die je bij wijze van spreken al royaal had “ingekocht” door een lieve en leuke vrouw van vlees en bloed te zijn.

De zondag voor jouw dood was ik aan zee. Ik dacht aan Maris’ verbeelding van de zee in een kunstwerk in ons museum. En ik zag jou erbij staan, hoe kon het ook anders.

En ik miste jou, als medeMarismens, in dat prachtige levende “schilderij” van zee en strand, waarin ik mij bevond. Je had er ook moeten lopen, een stevige bries door je mooie lange haren en je prachtige rok elegant wapperend in de wind. Ik belde je op om het ruizen van de zee op afstand met je te delen. Je lieve stem nog een keer en daarmee voor altijd en eeuwig. Ik denk, dat je aan velen zulke mooie herinneringen hebt geschonken.

Lieve Adelheid, je blijft bij ons in het Marishuis. Zachtmoedig, dus de levenden niet voor de voeten lopend. Maar op verstilde momenten even een sprankelende glimp van jou in het licht, dat het beeld van Willy streelt, zoals jij dat ook in die prachtige foto ervan hebt vereeuwigd.

Dank je wel Adelheid, voor wie je was. Daar kan geen kunst tegenop.